

บทที่ 7

อังกฤษในระยะก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1

รัฐบาลของบัลโฟร์ในช่วง ค.ศ.1902-1905

ค.ศ.1902 ลอร์ดซอลส์เบอรีลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เอ เจ บัลโฟร์ (A.J. Balfour) วัย 44 ปี หลานของซอลส์เบอรีได้รับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี รัฐบาลชุดนี้บริหารอยู่ได้ประมาณ 3 ปี และสิ้นสุดลงด้วยความยุ่งเหยิง ข้อเสนอที่จะยกเลิกระบบการค้าเสรี และนำมาตรการทางภาษีมาใช้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้พรรคอนุรักษนิยมแตกแยก ซึ่งจะทำให้พรรคเสรีนิยมได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งสมัยต่อมา

พระราชบัญญัติการศึกษา ค.ศ.1902

ค.ศ. 1902 รัฐบาลบัลโฟร์ได้ปฏิรูประบบการศึกษาของอังกฤษด้วยการผ่านพระราชบัญญัติการศึกษาที่พยายามให้โรงเรียนทั้งหมดคือ โรงเรียนที่อยู่ในความควบคุมของสถาบันศาสนา โรงเรียนของเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลมีมาตรฐานเดียวกันในเรื่องหลักสูตรและคุณภาพการศึกษา รัฐบาลจะนำภาษีส่วนหนึ่งมาช่วยในการดำเนินการของโรงเรียนต่างๆ เหล่านี้

ปัญหาเกี่ยวกับการปฏิรูประบบภาษีศุลกากร

อำนาจความยิ่งใหญ่ทางเศรษฐกิจของอังกฤษที่ผ่านมา ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการมีระบบการค้าเสรีมาตลอด แต่ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 - ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 เมื่อประเทศอื่นๆ มีพัฒนาการของการปฏิวัติอุตสาหกรรม ซึ่งส่งผลต่ออังกฤษทั้งทางด้านการเกษตรและอุตสาหกรรม ทางด้านการเกษตรอังกฤษต้องเผชิญกับการแข่งขันจากสหรัฐอเมริกา ซึ่งเพาะปลูกได้ปริมาณมากและขายในต่างประเทศได้ในราคาถูก ส่วนทางด้านอุตสาหกรรมอังกฤษไม่เพียงแต่ต้องเผชิญกับการแข่งขันจากสหรัฐอเมริกาเท่านั้น ประเทศยุโรปใหม่ๆ ไม่ว่าจะเป็นฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี หลังจากพัฒนาเป็นประเทศอุตสาหกรรม ได้พัฒนาอุตสาหกรรมของตน โดยลดการซื้อวัตถุดิบและเครื่องมือที่สำคัญจากอังกฤษลงมา

และยังใช้นโยบายตั้งภาษีขาเข้าไว้สูง เพื่อป้องกันสินค้าของตนไม่ให้ต้องแข่งขันกับสินค้าจากอังกฤษ มีผลให้ระบบการค้าเสรีที่อังกฤษใช้อยู่เริ่มก่อให้เกิดปัญหาตามมามากมาย อาทิ เช่น สินค้าของอังกฤษเมื่อต้องเผชิญกับอัตราภาษีขาเข้าสูง ซึ่งประเทศอุตสาหกรรมใหม่ตั้งขึ้นมาเพื่อปกป้องสินค้าของตนเองแล้ว ทำให้สินค้าของอังกฤษมีราคาสูง และไม่อาจแข่งขันกับสินค้าของประเทศอุตสาหกรรมเหล่านี้ ประกอบกับได้รับแรงกดดันจากที่ประชุมของกลุ่มอาณานิคม ครั้งที่ 4 ใน ค.ศ.1902 ที่เหล่าอาณานิคมต้องการให้อังกฤษใช้อัตราภาษีพิเศษ (preferential tariffs) หมายถึงอาณานิคมหนึ่งสามารถค้าขายกับอังกฤษ หรืออาณานิคมอื่นๆ ด้วยอัตราภาษีที่ต่ำกว่าที่เก็บจากประเทศอื่นๆ ทั่วโลก ทำให้แซมเบอร์เลนเห็นด้วยว่าอังกฤษควรจะให้สิทธิพิเศษทางภาษีกับอาณานิคม โดยได้เสนอโครงการภาษีศุลกากรสำหรับจักรวรรดิอังกฤษ เพื่อพัฒนาระบบเศรษฐกิจของอังกฤษและจักรวรรดิอังกฤษให้แข็งแกร่ง มาตรการทางภาษีไม่เพียงแต่จะช่วยอาณานิคมเท่านั้น แต่จะช่วยปกป้องอุตสาหกรรมของอังกฤษ ถึงขนาดสามารถใช้เป็นอาวุธต่อสู้กับโลกได้อีกด้วย ซึ่งเท่ากับเป็นการยุติการค้าเสรี ซึ่งอังกฤษยึดถือเป็นประเพณีมายาวนาน แซมเบอร์เลนให้เหตุผลว่าความจำเป็นในขณะนี้ ไม่ใช่เรื่องของการค้าเสรี แต่เป็นเรื่องของการค้าแบบยุติธรรม (fair trade) ที่อังกฤษจะตั้งกำแพงภาษีมาปกป้องสินค้าของตนเหมือนกับที่ทุกๆ ประเทศปฏิบัติกัน ในขณะนั้น ข้อเสนอของแซมเบอร์เลนสร้างความปั่นป่วนให้เกิดขึ้นทางการเมือง เพราะมีเสียงคัดค้านจากคณะรัฐมนตรีในทันที นายกรัฐมนตรีบัลโฟร์ในขณะนั้นจะต้องตัดสินใจอย่างเด็ดขาดไปในทางใดทางหนึ่ง แต่บัลโฟร์กลับใช้นโยบายประนีประนอม โดยให้มีการเจรจากัน แต่ความพยายามในการประนีประนอมไม่ประสบผลสำเร็จ มีผลให้คณะรัฐมนตรีแตกแยก แซมเบอร์เลนลาออก และได้กล่าวสุนทรพจน์สนับสนุนนโยบายปกป้องภาษี (protection tariff policy) กลุ่มที่สนับสนุนการค้าเสรีในคณะรัฐมนตรีลาออก เมื่อมีการเลือกตั้งซ่อมชาวอังกฤษได้แสดงความไม่พอใจต่อการบริหารงานของพรรคอนุรักษนิยม ทำให้ในเดือนธันวาคม ค.ศ.1905 บัลโฟร์ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

ลัทธิสังคมนิยมกับกำเนิดของพรรคแรงงาน

สังคมนิยมในประเทศอังกฤษ คือ ส่วนหนึ่งของผลิตผลของยุควิคตอเรียน มีจุด

เริ่มต้นมาตั้งแต่การก่อตั้งหน่วยบริการทางสังคมที่ชื่อ “กองทัพธรรมของพระเจ้า” (Salvation Army) ค.ศ.1878 โดยวิลเลียม บูธ (William Booth) และภรรยาของเขา ในหนังสือเรื่อง “In Darkest England and the Way Out” (1890) ที่บูธแต่ง เขาอธิบายถึงความยากจนของคนงานที่ทำเกษตรกรรมได้รับ ทำให้ต้องอพยพเข้าเมือง บูธสนับสนุนโครงการฝึกอบรมซึ่งจะช่วยเหลือคนจนเหล่านี้ในการอพยพไปตั้งหลักแหล่งใหม่ หมู่บ้านทอนบี (Toynbee Hall) ตั้งขึ้นใน ค.ศ.1884 เป็นหมู่บ้านแรกที่คนอพยพไปตั้งถิ่นฐานอยู่ทางตะวันออกของกรุงลอนดอน วัด non conformist ได้ช่วยเหลือหลักคำสอนของพระเยซูเพื่อช่วยเหลือคนจน การสไตรค์ที่เกิดขึ้นใน ค.ศ.1888 เป็นการสไตรค์ของเด็กหญิงประมาณ 700 คน ครั้งที่ 2 เป็นการสไตรค์ของกรรมกรผู้ต่อเรือในกรุงลอนดอน ค.ศ.1889 กรรมกรเหล่านี้ทำงานโดยไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน และมีชีวิตที่ยากจนมานาน เนื่องจากได้รับค่าแรงต่ำคือ ได้ค่าจ้างเพียง 6 เพนนีต่อชั่วโมง และต้องทำงานติดต่อกัน 4 ชั่วโมงโดยไม่หยุดเลย ค.ศ. 1889 ชาลส์ บูธ (Charles Booth)¹ ได้ตีพิมพ์เรื่องราวของคนจนในกรุงลอนดอน บูธสรุปว่า 30 เปอร์เซ็นต์ของคนในกรุงลอนดอนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่น่าสงสาร มีระดับการครองชีพที่ต่ำกว่ามาตรฐาน บูธให้ความสนใจในปัญหาคนแก่ที่ยากจนเช่นกัน

ในช่วงเวลานี้ แนวความคิดเกี่ยวกับสังคมนิยมของคาร์ล มาร์กซ์ (Karl Marx) ก็เริ่มเป็นที่รู้จัก โดยเฉพาะในหนังสือเรื่อง Das Kapital แต่สังคมนิยมของคนอังกฤษไม่ได้รับเอาแนวความคิดเกี่ยวกับสงครามระหว่างชนชั้น หรือการใช้ความรุนแรงล้มระบบนายทุน เนื่องจากคนอังกฤษจะรับสังคมนิยมออกมาในลักษณะอุดมคติ ความเพ้อฝัน (utopia) ที่มีอิทธิพลต่อคนอังกฤษมาก คือ นักเขียนอเมริกัน เฮนรี ยอร์ช (Henry George) เขียนหนังสือชื่อ Progress and Poverty ยอร์ชสนับสนุนให้มีการโอนที่ดินมาเป็นของรัฐ (nationalization of land) ยอร์ชให้ความเห็นด้วยประโยคที่ว่า “The unearned increment” หมายถึงมูลค่าของ

¹ หนุ่มผู้มั่งคั่ง ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับ William Booth ชื่อสกุลมาดลซึ่งจองกันโดยบังเอิญ

ที่ดินที่เพิ่มขึ้น เนื่องมาจากสภาพสังคมที่เจริญขึ้น โดยไม่ได้เป็นความสามารถของเจ้าของที่ดินซึ่งแนวความคิดนี้ เป็นที่แพร่หลายมากในประเทศอังกฤษ

งานเขียนที่มีอิทธิพลต่อชนชั้นต่ำ คือ ผลงานเรื่อง Merrie England (1894) เขียนโดย โรเบิร์ต แบทช์ฟอร์ด (Robert Blatchford) และบทความ The Clarion รายสัปดาห์เป็นการเสนอสาระเกี่ยวกับนิทานชุด คนตรี ศิลปะ ศาสนา งานฝีมือ แนวความคิดเกี่ยวกับความเสมอภาคเท่าเทียมกันระหว่างหญิงและชาย และแนวความคิดเกี่ยวกับสังคมนิยมปะปนกันไป ข้อเขียนของแบทช์ฟอร์ดมีประเด็นสำคัญ ที่พยายามย้าถึงความไม่ยุติธรรมในระบบเศรษฐกิจและสังคม

สหภาพแรงงาน (trade unions) รุ่นแรกๆ ที่จัดตั้งขึ้นไม่ได้มีความสนใจในเรื่องการเมืองและสังคมนิยม นับตั้งแต่ ค.ศ.1867 เมื่อมีการปฏิรูประบบรัฐสภาและการเลือกตั้ง ทำให้พวกคนงานเป็นจำนวนมากที่มีสิทธิในการเลือกตั้ง เริ่มเห็นความสำคัญถึงเรื่องการเมืองและสังคมนิยมมากขึ้น ใน ค.ศ.1875 พวกเขาเริ่มมีการร่วมมือกันเจรจาต่อรองระหว่างฝ่ายลูกจ้างกับนายจ้าง (collective bargaining) การรวมตัวกันของกรรมกรจึงเริ่มเป็นปีกแผ่นขึ้น มีองค์กรและให้ความสำคัญกับการมีตัวแทนที่จะเป็นผู้รักษาผลประโยชน์ให้กับพวกเขา หายสูญชนชั้นคนงานได้รับเลือกเข้าไปนั่งในรัฐสภา ใน ค.ศ.1874 โดยเข้าไปนั่งในสภากับพวกเสรีนิยม เรียกว่า ลิบ-แลบส์ (Lib-labs) ผู้แทนราษฎรชนชั้นคนงานเหล่านั้นส่วนใหญ่เป็นผู้นำของสหภาพช่างฝีมือที่เป็นพวกหัวไม่รุนแรง และไม่ได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของลัทธิสังคมนิยม แต่ในการจัดตั้งสหภาพคนงานที่มีความชำนาญรองลงมาที่จัดตั้งใหม่ในช่วงทศวรรษ 1890 พวกนี้รับเอาลัทธิสังคมนิยมเข้าไป ทำให้มีความคิดที่รุนแรงขึ้น เนื่องจากพวกนี้ต้องเผชิญกับความลำบากยากจนมากขึ้นเรื่อยๆ แต่พรรคการเมืองที่มีอยู่ในขณะนั้น คือ พรรคเสรีนิยมและพรรคอนุรักษนิยม ไม่มีพรรคใดมีความตั้งใจจริงที่จะช่วยเหลือพวกเขา ทำให้ชนชั้นคนงานหัวรุนแรงกลุ่มนี้ต้องการตั้งเป็นพรรคการเมือง ที่แยกออกมาจากพรรคเสรีนิยม ซึ่งจะเป็นหนทางเดียวที่จะแก้ไขปัญหาให้กับพวกเขาได้

บุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการผลักดันให้มีการจัดตั้งพรรคการเมืองสำหรับชนชั้น
คนงาน คือ แครี ฮาร์ดี้ (Keir Hardie) ฮาร์ดี้เริ่มทำงานที่กลาสโกว์ (Glasgow) ตั้งแต่อายุได้
7 ปี อายุ 10 ปีเขาเริ่มอาชีพขุดแร่และได้เป็นผู้นำคนงานเหมืองในระยะต่อมา ฮาร์ดี้แตกกับ
พรรคเสรีนิยม และตั้งพรรคแรงงานสก๊อต (Scottish Labor Party) ขึ้น ใน ค.ศ. 1892 พรรค
แรงงานสก๊อตได้ที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎร 3 ที่นั่งซึ่ง ฮาร์ดี้เป็นหนึ่งในนั้น

ยอร์ช เบนนาร์ด ชอว์ (George Bennard Shaw) และซิดนีย์ เว็บ (Sidney Webb) ให้
ความสนับสนุนพรรคแรงงานสก๊อต

ค.ศ.1893 ได้มีการประชุมกลุ่มสังคมนิยมต่างๆ ขึ้นที่แบรดฟอร์ด (Bradford) ที่
ประชุมเห็นพ้องร่วมกันจัดตั้งพรรคแรงงานอิสระ (Independent Labor Party) ขึ้นมา ถือเป็น
พรรคสังคมนิยมที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายมาก คำเนิ่งถึงผลประโยชน์ของพวกกรรมกร
จุดมุ่งหมายคือ การเป็นเจ้าของร่วมกันทางด้านการผลิต การแจกจ่าย และการแลกเปลี่ยน
“collective ownerships of all means of production, distribution, and exchange” พรรคใช้วิธี
การทำงานโดยผ่านรัฐสภา พวกที่เข้ามาร่วมกันนี้ประกอบไปด้วยคนที่มีชื่อเสียงในประวัติ
ศาสตร์ความเคลื่อนไหวทางแรงงานทั้งสิ้น อาทิ เช่น ฮาร์ดี้, แบทซ์ฟอร์ด, ชอว์, เวบส์, เบน
ทิลเลท (Ben Tillet), ทอม มาน (Tom Mann) ซึ่งได้ร่วมกับการสไตรค์ของกรรมกรอู่ต่อเรือ
ค.ศ.1889, จี เอ็น บาร์เนส (G.N. Barnes)¹ และเจมส์ แรมเซย์ แมคโดนัลด์ (James Ramsay
MacDonald)

ค.ศ.1900 สมัชชาสหภาพแรงงาน (Trade Union Congress) มีความเห็นว่าพรรคแรง
งานอิสระที่ตั้งขึ้น จะมีความมั่นคงมากขึ้นถ้าเข้าสู่ระบบรัฐสภา จึงได้มีการเรียกประชุม
สหภาพแรงงานต่างๆ ที่ประชุมได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อพิจารณาส่งตัวแทนเข้า
แข่งขันในการเลือกตั้ง ในระยะแรกเลขานุการของคณะกรรมการได้แก่ แรมเซย์ แมคโดนัลด์

¹ ซึ่งต่อมาคือ ฟิลิป สโนว์เดน (Phillip Snowden)

ความตั้งใจแรกของที่ประชุมสหภาพแรงงาน หวังเพียงแค่ตั้งกลุ่มแรงงาน หรือ กรรมกร (labor) ในสภาผู้แทนราษฎร โดยจะให้ความร่วมมือกับพรรคการเมืองอื่นซึ่งมีนโยบายสนับสนุนพวกกรรมกร ในการเลือกตั้ง ค.ศ.1900 ส่งผู้สมัคร 15 คน ได้ที่นั่งเพียง 2 ที่นั่ง การเลือกตั้ง ค.ศ.1906 ได้ที่นั่งเพิ่มมาเป็น 29 ที่นั่ง สมาชิกเหล่านี้ได้ตั้งพรรคแรงงาน (Labor Party) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่เรารู้จักในปัจจุบัน จะมีความสำคัญต่อการเมืองของอังกฤษใน ระยะเวลาต่อมา และยังเป็น การช่วยเสริมให้การปกครองระบอบประชาธิปไตยของอังกฤษ สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ชัยชนะของพรรคเสรีนิยม ค.ศ.1906

การเลือกตั้ง ค.ศ. 1906 พรรคเสรีนิยมได้ชัยชนะโดยได้ 337 ที่นั่ง พรรคอนุรักษนิยม ได้ 157 ที่นั่ง อนุรักษนิยมได้ 83 ที่นั่ง พรรคแรงงานได้ 53 ที่นั่ง โดยลงคะแนนเสียงกับ พรรคเสรีนิยม องค์ประกอบของสภาผู้แทนราษฎร ในขณะนี้แตกต่างจากในคริสต์ศตวรรษ ที่ 19 โดยที่สมาชิกรวมมาจากหลายชนชั้นและหลายอาชีพ เช่น นักกฎหมาย นักธุรกิจ นักหนังสือพิมพ์ และพวกแรงงาน ดังนั้นจึงไม่ใช่พรรคเสรีนิยมที่ได้ชัยชนะในการเลือกตั้ง ค.ศ.1906 แต่เป็นพลังของกลุ่มชนชั้นแรงงานที่เรียกร้องมาตรฐานการครองชีพที่สูงขึ้น ความเท่าเทียมกัน โอกาส (opportunity) การได้รับความคุ้มครองจากความยากจน เช่น ความเจ็บป่วย การว่างงาน และความชรา พรรคเสรีนิยมและพวกแรงงานพร้อมที่จะสนับสนุนให้มีการออกกฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหานี้

ความต้องการของชนชั้นแรงงานที่ต้องการการปฏิรูปทางสังคม ไม่ได้เป็นผลมาจาก ความทุกข์ยากแสนสาหัสเพียงอย่างเดียว เศรษฐกิจระหว่าง ค.ศ.1900 และ ค.ศ.1914 กำลัง เจริญรุ่งเรืองมาก อัตราการจ้างงานอยู่ในระดับสูงกว่าในทศวรรษ 1890 ที่จริงอุตสาหกรรม อยู่ในภาวะทรงตัว เป็นผลมาจากการขาดการลงทุนและไม่ได้นำเอาเทคโนโลยีใหม่ๆ เข้ามา ทำให้ไม่ขยายตัว การลงทุนยังต่างประเทศในจักรวรรดิอังกฤษ และที่อื่นๆ ดึงดูดใจมากจน มีผลให้เงินทุนมหาศาลไหลข้ามทะเลไปลงทุน ณ ที่นั่น ทำให้อุตสาหกรรมในประเทศขาด เงินทุน

เซอร์ เฮนรี แคมเบล-แบนเนอร์มาน ค.ศ.1905-1908

นายกรัฐมนตรีคนใหม่ เซอร์ เฮนรี แคมเบล-แบนเนอร์มาน (Sir Henry Cambell-Bannermann) ผู้นำพรรคเสรีนิยมพร้อมที่จะรับแผนการปฏิรูปสังคม แบนเนอร์มานเป็นชาวสกอตที่มั่งคั่งและหลักแหลม ได้เป็นผู้นำพรรคเสรีนิยมใน ค.ศ.1898 ได้แสดงความสามารถให้ปรากฏ ว่องไว อุทิศตนให้กับพรรค แม้แบนเนอร์มานจะพูดไม่เก่งแต่ก็มีจุดเด่นตรงที่พูดตรงๆ แบบขวานผ่าซาก คณะรัฐมนตรีชุดนี้เปี่ยมล้นไปด้วยความสามารถ ประกอบไปด้วยพวกเสรีนิยมที่นิยมลัทธิจักรวรรดินิยม (Liberal imperialists) 3 คน ซึ่งดำรงตำแหน่งในคณะรัฐมนตรีของโรสเบอรี ได้แก่ .ฮอร์เบิร์ต แอสควิธ (Herbert Asquith) เซอร์ เอคเวิร์ด เกร และอาร์ บี ฮาลเดน (R.B. Haldane) นอกจากนี้ยังมี จอห์น มอร์เลย์ (John Morley) เจมส์ไบรซ์ (James Bryce) ออกัสตินเบอร์เรลล์ (Augustine Birrell) และเควิด ลอยด์ บอร์ช

การปฏิรูปทางสังคม

ค.ศ.1906 รัฐบาลชุดนี้ออกกฎหมายปฏิรูปสังคม 3 ฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติชดเชยให้กับกรรมกร (Workmen's Compensation) ขยายหลักการที่ว่านายจ้างจะต้องจ่ายเงินชดเชยให้กับกรรมกรในกรณีที่ได้รับบาดเจ็บระหว่างที่ปฏิบัติงาน มีผลให้กรรมกร 13 ล้านคนรวมทั้งคนรับใช้ในบ้านได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายฉบับนี้ กฎหมายอีกฉบับหนึ่งให้จัดหาอาหารราคาถูกหรือฟรีให้กับเด็กๆ ซึ่งไปโรงเรียนโดยไม่ได้รับประทานอาหารเช้า ที่ได้เอียงกันมากคือ พระราชบัญญัติโต้แย้งของสหภาพแรงงาน (Trade Disputes Act) เนื่องจากกรรมกรได้รับความกลัวมากจากกฎหมาย ค.ศ.1901 โดยเฉพาะจากคำตัดสินของศาลคดีทาฟเวล ที่ไปทำลายทางรถไฟทาฟเวล (Taff Vale Railway) เมื่อกรรมกรเรียกร้องค่าเสียหายจากสหภาพเนื่องจากได้รับบาดเจ็บในระหว่างสไตรค์ พระราชบัญญัติโต้แย้งของสหภาพแรงงานระบุว่าสหภาพแรงงานจะไม่ถูกฟ้องร้อง และไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ ทั้งสิ้น แต่จะให้ความคุ้มกันกับพวกกรรมกรถ้าดำเนินการอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

การปฏิรูปกองทัพของริชาร์ด บี ฮาลเดน (Richard B.Haldane) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ฮาลเดนเริ่มด้วยการปรับปรุงการบริหารกองทัพใหม่เพื่อให้กองทัพมี

ความเข้มแข็ง ลดงบประมาณด้านการทหารลง สร้างทหารกองหนุนประจำพื้นที่ จัดตั้งกองทัพที่มีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ได้ทันทีถ้าเกิดสงครามกับต่างประเทศ

กฎหมายเงินบำนาญสำหรับผู้สูงอายุ (An old Age Pensions Bill) ซึ่ง ลอร์ด ชอร์ซ เป็นผู้สนับสนุนใน ค.ศ.1908 ถือว่ามีความสำคัญมาก เนื่องจากคนงานไม่มีความสามารถที่จะออมเงินไว้ใช้ในยามชราสำหรับตัวเองและครอบครัว ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะจัดเงินบำนาญให้กับคนชราที่อายุ 70 ปี และมีรายได้ไม่เกิน 10 ชิลลิงต่อสัปดาห์ ก็จะได้รับเงินบำนาญสัปดาห์ละ 5 ชิลลิง คู่สามีภรรยาสูงอายุที่อยู่ด้วยกันจะได้ในระดับที่ลดลงมา คือ 7 ชิลลิง 6 เพนนี ถึงแม้จะเป็นเงินเพียงเล็กน้อย แต่ก็เพียงพอที่จะช่วยให้คนชราใช้ชีวิตอยู่อย่างไม่อับยศอดสูจนเกินไปนัก สภาขุนนางพยายามที่จะไม่ให้กฎหมายฉบับนี้ผ่าน เพราะถือว่าเป็นการปฏิรูปที่ฟุ่มเฟือย สิ้นเปลืองงบประมาณของรัฐมากเกินไป

เซอร์ซิล สนับสนุน Labor Exchange Bill ให้กรรมกรได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับตำแหน่งงานที่ว่างตามที่ต่างๆ ทั่วประเทศ เซอร์ซิลยังรับผิดชอบในการจัดตั้งสำนักงานตัดสินข้อพิพาทระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง ภายใต้กฎหมายฉบับนี้จะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการไปสำรวจโรงงานอุตสาหกรรม ให้มีการปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย และจะมีการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำในโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ โดยที่ค่าจ้างขั้นต่ำจะเป็นอัตราที่เป็นธรรม

เซอร์เบิร์ต แอสควิธ

แคมเบล-แบนเนอร์แมน เสียชีวิตจากโรคไข้หวัดใหญ่ในต้น ค.ศ.1908 นายกรัฐมนตรีคนต่อมาคือ เซอร์เบิร์ต แอสควิธ (Herbert Asquith) เป็นชาวยอร์กเชอร์ (Yorkshireman) แห่งนิกาย nonconformist เป็นทนายความที่มีผลงานเด่น ยังเป็นนักเขียนบทความลงในหนังสือสเปกเตเตอร์ (Spectator) และอีโคโนมิสต์ (Economist) และยังสามารถเป็นผู้บรรยายพิเศษในมหาวิทยาลัย แอสควิธ เข้าสู่การรัฐสภา ใน ค.ศ.1886 เป็นคนหัวรุนแรง และได้เข้าร่วมกับคณะรัฐมนตรีของแกลดสโตน ใน ค.ศ.1892 หลัง ค.ศ.1895 เมื่อพรรคของเขาหมดอำนาจ บารมีทางการเมืองก็สิ้นสุดลง และเมื่อแอสควิธสมรสครั้งที่สองกับ

มาร์กาเรต เทนแนน (Magarette Tennant) ซึ่งเป็นสตรีที่มีความสามารถ กว้างขวางใน วงสังคมและร่ำรวยเนื่องจากได้รับมรดกจำนวนมาก ทำให้แอสควิธเข้าสู่สังคมชั้น สูง ในรัฐบาลของแคมเบล-เบนเนออร์มาน แอสควิธได้รับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง การคลัง ทำให้เขามีความรู้ในเรื่องธุรกิจดีมาก ใช้นโยบายสายกลางในการประสานระหว่าง สมาชิกในคณะรัฐมนตรีให้ทำงานร่วมกันจนลุล่วงไปได้ด้วยดี แอสควิธได้รับเสียง สนับสนุนจากสมาชิกในสภา ข้อเสนอของแอสควิธมีตรงที่ไม่ค่อยมีจินตนาการ เมื่อสงคราม โลกครั้งที่ 1 ดำเนินไปได้ระยะหนึ่ง แอสควิธไม่สามารถเป็นผู้นำในการทำสงครามที่ดี

ค.ศ.1908 สภาขุนนางไม่ยอมผ่าน licensing bill รัฐบาลมีความเห็นว่ากฎหมายฉบับ นี้มีความจำเป็นมาก เพราะต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 จำนวนของผู้ที่ดื่มมีเป็นจำนวนมากจน เกินไป และจำนวนผับ (pubs) ก็มีมากเกินไปด้วย ภายใต้กฎหมายฉบับนี้จะค่อยๆ ลดจำนวน ลงหนึ่งในสามส่วนในระยะเวลา 15 ปี และจะต้องมีการจ่ายเงินชดเชยให้กับผู้ที่ถูกเรียก ใบอนุญาตคืน พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 7 และพวกขุนนางระดับกลางขอร้องให้สภาขุนนางผ่าน กฎหมายฉบับนี้ แต่พรรคอนุรักษนิยมไม่ให้ผ่าน

ภาพของคณะรัฐมนตรีชุดนี้จึงดูเหมือนไม่มีประสิทธิภาพ ไม่สามารถทำให้สภา ขุนนางผ่านกฎหมายที่รัฐบาลเห็นว่าจำเป็น มีผลกระทบมาถึงการค้าที่พลอยตกต่ำไปด้วย ใน ค.ศ.1908 ค.ศ.1909 เกิดความตื่นตกใจในกองทัพเรือที่มีผลให้เกิดการทำลายเรือประจัญบาน 8 ลำในแต่ละปี ซึ่งสร้างความเสียหายมากทีเดียว ยิ่งกว่านั้นโครงการจ่ายเงินบำนาญ ให้กับคนชราที่ไ้ซึ่งงบประมาณที่สูง ลอยด์ ยอร์ช ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง การคลัง จำต้องหาเงินถึง 15 ล้านปอนด์ วิธีเดียวที่จะหามาได้ก็โดยเรียกเก็บภาษีใหม่ๆ

พระราชบัญญัติงบประมาณ ค.ศ.1909

พระราชบัญญัติงบประมาณ (The Budget of 1909) ที่ ลอยด์ ยอร์ช เสนอในค.ศ.1909 ในทัศนะของพรรคอนุรักษนิยมมองว่าเป็นกบฏ ที่มีเล่ห์เหลี่ยมที่ต้องการสร้างความหายนะ ให้กับสภาขุนนาง เนื่องมาจากพระราชบัญญัติงบประมาณนี้มีเป้าหมายอยู่ที่คนรวย อาทิ

การเรียกเก็บภาษีมรดก (Death duties) ในอัตราที่สูงถึง 25 เปอร์เซ็นต์ของมูลค่าทั้งหมด นอกจากนี้ภาษีรายได้ก็จะเรียกเก็บในอัตราที่สูงขึ้นเช่นกัน และถ้ามีรายได้เกิน 5000 ปอนด์ จะต้องเสียภาษีพิเศษอีกด้วย และจะเก็บภาษีอย่างหนักจากรายได้ที่มาจากบ้าน และพันธบัตรมากกว่ารายได้ที่มาจากเงินเดือน สินค้าฟุ่มเฟือยจะถูกเก็บภาษีสูง เช่น รถยนต์ เสื้อผ้าขนสัตว์ ยาสูบ เหล้า และสินค้าฟุ่มเฟือยอื่นๆ อีกหลายรายการ เก็บภาษีใหม่ๆ หลายชนิด เช่น ที่ดินที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์ เมื่อมีการเปลี่ยนมือจะเสียภาษี 20 เปอร์เซ็นต์ เก็บภาษีค่าทะเบียนรถยนต์และน้ำมันเบนซิน เพิ่มภาษีใบยาสูบและเหล้า พรรคอนุรักษ์นิยมไม่เห็นด้วยกับพระราชบัญญัติงบประมาณอย่างมาก เพราะนอกจากคนรวยจะถูกริคภาษีอย่างหนักแล้ว กฎหมายฉบับนี้เมื่อประกาศใช้จะทำให้ความหวังในการปฏิรูปภาษีหายไป จนทำให้กลุ่มหัวรุนแรงหันไปปรับทัศนคติสังคมนิยมมากขึ้น

ถ้าหากว่า ลอยด์ โยร์ช ได้วางกับดักให้กับสภาขุนนาง สภาขุนนางตกลงกับดักในทันที พวกอนุรักษ์นิยมคัดค้านพระราชบัญญัติงบประมาณในสภาผู้แทนราษฎรอย่างไม่มีมีการประนีประนอม สภาขุนนางก็ต่อต้านเต็มที่ ลอยด์ โยร์ช กล่าวสุนทรพจน์ติเตียนสภาขุนนางชั้นสูงว่า ร่ำรวย แต่เห็นแก่ตัว ชอบใช้สิทธิพิเศษและชอบเลี่ยงภาษี ในคณะรัฐมนตรี แอสควิธสนับสนุน ลอยด์ โยร์ช เมื่อสภาขุนนางไม่ยอมรับพระราชบัญญัติงบประมาณ แอสควิธประกาศว่า การกระทำของสภาขุนนางที่ไม่ยอมผ่านพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินถือเป็นการทำลายรัฐธรรมนูญและเป็นการริครอนสิทธิของสภาผู้แทนราษฎร ทำให้แอสควิธต้องลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

การเลือกตั้งในเดือนมกราคม ค.ศ.1910 เป็นการต่อสู้ในเรื่องของงบประมาณและปัญหาใหญ่ที่เกี่ยวกับการที่สภาขุนนางใช้สิทธิวิโต้ พรรคเสรีนิยมนำประเด็นเหล่านี้มาใช้ในการรณรงค์หาเสียง ผลของการเลือกตั้ง พรรคเสรีนิยมได้กลับมาด้วยคะแนน 275 ที่นั่ง พรรคอนุรักษ์ได้ 273 ที่นั่ง ไอริช 82 และแรงงาน 40 การที่พรรคเสรีนิยมได้รับเสียงสนับสนุนสูงกว่าพรรคอื่นๆ สภาขุนนางจึงจำต้องปล่อยให้พระราชบัญญัติงบประมาณ ค.ศ.

1909 ผ่านไป พร้อมกันนี้เพื่อจะลดอำนาจของสภาขุนนางในการยับยั้งมาตรการต่างๆ ของรัฐบาล ทำให้แอสควิธเสนอร่างพระราชบัญญัติรัฐสภา (Parliament Act) เข้าสู่สภานั้นที่

พระราชบัญญัติรัฐสภา ค.ศ.1911

พระราชบัญญัติรัฐสภาที่แอสควิธเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรในเดือน มีนาคม ค.ศ.1910 มีจุดมุ่งหมายเพื่อจำกัดสิทธิของสภาขุนนางในการยับยั้งกฎหมาย เมื่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ผ่านการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในเดือน เมษายน และกำลังเข้าสู่การพิจารณาของสภาขุนนางก็มีเหตุการณ์สำคัญที่ทำให้การพิจารณาต้องระงับไปชั่วคราว นั่นคือพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 7 เสด็จสวรรคต พร้อมกับการขึ้นครองราชย์ของกษัตริย์พระองค์ใหม่คือ พระเจ้าจอร์จที่ 5 (George V) หลังจากนั้น สภาได้มีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติอีกครั้ง ซึ่งแอสควิธได้รับคำมั่นจากพระเจ้าจอร์จที่ 5 ว่าพระองค์จะทรงแต่งตั้งสมาชิกสภาขุนนางที่เป็นพวกเสรีนิยมให้มีจำนวนมากพอที่จะผ่านพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปได้ พระเจ้าจอร์จที่ 5 ทรงเสนอให้มีการเลือกตั้งอีกครั้งใน ค.ศ.1910 เพื่อคูเสียงสนับสนุนจากประชาชนทั่วประเทศเกี่ยวกับปัญหาความขัดแย้งเรื่องรัฐธรรมนูญ ผลการเลือกตั้งพรรคเสรีนิยมและผู้แทนไอริชสามารถคุมเสียงในสภาผู้แทนราษฎรได้ การอภิปรายครั้งสำคัญในวันที่ 10 สิงหาคม ค.ศ.1911 พรรคอนุรักษ์นิยมได้รับคำขู่ว่า หากสภาขุนนางไม่ยอมให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ผ่าน พระเจ้าจอร์จที่ 5 พร้อมทั้งจะทรงแต่งตั้งสมาชิกสภาขุนนางที่เป็นพวกเสรีนิยมเพิ่ม สมาชิกสภาขุนนางจำนวนหนึ่งจึงงดเว้นการออกเสียง เพื่อให้ร่างกฎหมายรัฐสภาผ่านไป

ตามพระราชบัญญัติรัฐสภา ค.ศ.1911 สภาขุนนางจะไม่มีสิทธิในการขัดขวางมาตรการทางการเงินใดๆ ทั้งสิ้น เท่ากับว่าร่างกฎหมายการเงินกลายเป็นกฎหมายภายในเดือนที่มีการส่งร่างกฎหมายดังกล่าวให้สภาขุนนาง ส่วนในการพิจารณากฎหมายอื่นๆ สภาขุนนางมีอำนาจแต่เพียงถ่วงเวลาการออกประกาศใช้ได้อย่างมากไม่เกิน 2 ปี หรือวาระการประชุม 3 สมัยประชุมสภา แต่ถ้าร่างพระราชบัญญัติฉบับใดผ่านการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร 3 วาระติดต่อกัน ร่างพระราชบัญญัตินั้นๆ จะกลายเป็นกฎหมายทันที โดยไม่ต้องให้

สภาขุนนางพิจารณาอีก นอกจากนี้เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้ควบคุมการบริหารราชการของรัฐบาลได้มากขึ้น ก็ได้มีการย่นระยะเวลาการเลือกตั้งทั่วไป ซึ่งก่อนหน้านี้ได้ให้เวลาที่จะจัดให้มีการเลือกตั้งครั้งต่อไปได้นานที่สุดถึง 7 ปี ให้ลดลงมาเหลือเป็นทุกๆ 5 ปี ดังนั้น พระราชบัญญัติรัฐสภา ค.ศ.1911 จึงเป็นการลดอำนาจของสภาขุนนาง ในขณะที่เป็นการยืนยันถึงความมีอำนาจสูงสุดของสภาผู้แทนราษฎร การที่สภาขุนนางถูกลดบทบาทลงทำให้ชนชั้นขุนนางของอังกฤษค่อยๆ หดอิทธิพลไปตั้งแต่ ค.ศ.1911

สถาบันพระมหากษัตริย์

พระนางวิกตอเรียสิ้นพระชนม์ใน ค.ศ.1901 ด้วยพระชนม์อายุเกือบ 60 พรรษา หลังจากที่พระสวามีเจ้าชายอัลเบิร์ต (Albert) สิ้นพระชนม์ใน ค.ศ.1861 พระนางทรงเสวีโรคพระทัยมาก ทรงพระสันโดษ ทรงละจากงานสาธารณะต่างๆ เป็นเวลาหลายปี หลังจากที่พระนางแยกพระองค์อย่างสันโดษตั้งแต่ ค.ศ. 1874 พระราชสำนักเงิบเหงา พระราชวังบั๊กกิงแฮม (Buckingham) คุ้งร้าง ว่างเวง แต่เมื่อเจ้าชายอัลเบิร์ต เอ็ดเวิร์ด เสด็จขึ้นครองราชย์ใน ค.ศ. 1901 ทรงพระนามว่า พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 7 (Edward VII) ถือเป็นการสิ้นสุดราชวงศ์แฮนโนเวอร์ และเป็นการเริ่มต้นราชวงศ์ ซัคส์-โคบูร์ก โกทา ตามชื่อราชสกุลของเจ้าชายอัลเบิร์ต พระราชบิดา เนื่องจากเป็นประเพณีการสืบทอดราชวงศ์ของอังกฤษ ที่ยึดถือชื่อราชวงศ์ตามสายราชสกุลของฝ่ายชายเป็นหลัก

ราชสำนักของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 7 ไม่ได้เงิบเหงาอีกต่อไป เนื่องจากเอ็ดเวิร์ดทรงโปรดการสังคมชั้นสูง ทรงโปรดให้มีการแสดงต่างๆ ตกแต่งประดับประดา มีงานสโมสรสันนิบาต เถลิงฉลองรื่นเริง พระราชวังบั๊กกิงแฮมเต็มไปด้วยงานเฉลิมฉลอง มีชีวิตชีวาเป็นโลกแห่งความทันสมัยเป็นที่ดึงดูด และเป็นที่น่าสนใจของประชาชนทั่วโลก พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดทรงโปรดการท่องเที่ยวไปทั่ว ทรงคุ้นเคยกับบุคคลที่มีชื่อเสียงที่สำคัญๆ ในยุโรป และในจักรวรรดิ สมัยเมื่อทรงพระเยาว์ พระองค์ทรงได้รับการเลี้ยงดูที่เข้มงวดมาจากพระราชมารดา จากพื้นฐานที่เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดทรงโปรดงานรื่นเริง สนุกสนาน เล่นกีฬา โปรดการพนันและทรงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสตรีหลายคน ทำให้สมเด็จพระราชินีนาถวิกตอเรียที่

ทรงเคร่งครัดในศีลธรรม ไม่โปรดให้เจ้าชายมายุ่งเกี่ยวกับการบริหารงานของรัฐบาล ทำให้เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดทรงต่อต้านโดยไม่สนพระทัยในการทรงพระอักษร ยกเว้นหนังสือพิมพ์และนวนิยายซึ่งก็ทรงนานานานสักครั้ง จนกระทั่งพระชนม์มายุ 50 พรรษา และนางวิกตอเรียถึงได้โปรดให้เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดได้อ่านรายงานการประชุมคณะรัฐมนตรี

ค.ศ.1910 เจ้าชายยอร์ช ดยุก แห่งยอร์ก ได้สืบราชสมบัติต่อมา ทรงพระนามว่าพระเจ้ายอร์ชที่ 5 (George V) พระเจ้ายอร์ชที่ 5 ทรงมีลักษณะที่แตกต่างจากเอ็ดเวิร์ดที่ 7 ทรงมีลักษณะเหมือนพระนางวิกตอเรีย กล่าวหาญ เอาจริงเอาจัง มีความรับผิดชอบต่อน้ำที่สูงและไม่โปรดสังคัม พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณี และไม่ไว้วางใจนักวิชาการ ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 ขณะที่อังกฤษกำลังต่อสู้กับกองทัพเยอรมันอย่างดุเดือด ทำให้ทรงรู้สึกเกลียดชังและต่อต้านเยอรมนีตามความรู้สึกของประชาชนในขณะนั้นไปด้วย พระเจ้ายอร์ชที่ 5 ทรงออกพระราชกฤษฎีกาเลิกใช้พระนามราชวงศ์ซัคส์-โคบูร์กโกทา ซึ่งเป็นคำเยอรมัน และนำเอาชื่อ “วินเซอร์” (Windsor) ซึ่งเป็นคำอังกฤษมาใช้เป็นพระนามราชวงศ์แทน

ความวุ่นวายภายใน

ช่วงเวลาจาก ค.ศ.1910-1914 เป็นช่วงแห่งความยุ่งเหยิง ไม่เพียงแต่ได้รับแรงจูงใจจากนานาชาติ ยังเผชิญกับปัญหาความไม่สงบ ความแตกแยกที่รุนแรงล้วนเป็นปัญหาเรื้อรังภายใน ความเป็นพันธมิตรกันของกลุ่มเสรีนิยม แรงงานและไอริชชาตินิยมเริ่มอ่อนแอลง พวกกรรมกรก่อความไม่สงบ พระราชบัญญัติการปกครองตนเองของไอร์แลนด์ทำให้เกิดความเคลื่อนไหวไปทั่วประเทศ พรรคเสรีนิยมยังคงดำเนินนโยบายแบบไม่ประนีประนอม ประชาชนส่วนใหญ่เริ่มดำเนินการที่ไม่เคารพในสิทธิของผู้อื่น ใช้ความรุนแรง ไม่มีความอดทน คนเริ่มคิดว่าสถานการณ์อยู่ในสภาพไม่อาจควบคุมได้

ความไม่สงบของกรรมกร

ความเคลื่อนไหวของพวกกรรมกรทั่วประเทศ มีความเข้มแข็งมากกว่าการรวมตัวของสมาชิกพรรคแรงงานในสภาผู้แทนราษฎร ทำให้พรรคแรงงานมีความเชื่อว่าความ

เคลื่อนไหวทางรัฐสภา ไม่มีน้ำหนักเพียงพอ เนื่องจากกรรมกรยังจดจำถึงความพ่ายแพ้ ในกรณีออสบอร์น (Osborne Case) ซึ่งเป็นคำพิพากษาของศาลที่ตัดสินว่าสหภาพแรงงาน ไม่มีสิทธิเรียกเก็บเงินจากสมาชิกเป็นการหาเงินเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง คำตัดสินนี้เสมือนกับการลงโทษสมาชิกสภาสังกัดพรรคแรงงาน ซึ่งไม่มีรายได้อะไรนอกจากได้รับความช่วยเหลือจากสหภาพแรงงาน เมื่อต้องเผชิญกับปัญหานี้ ทำให้ใน ค.ศ.1911 รัฐบาลได้นำมติเกี่ยวกับการเงินเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร โดยจะจัดเงินเดือนให้กับสมาชิกคนละ 400 ปอนด์ต่อปี อย่างไรก็ตามพรรคแรงงานยังคงไม่พอใจ โดยแสดงความรู้สึกเย็นชาต่อพรรคเสรีนิยม และหันไปสนับสนุนนโยบายที่เกี่ยวกับสังคมนิยม ทำให้ผู้นำของกรรมกรได้หันเหจากระบบรัฐสภาไปสู่ลัทธิกึ่งสังคมนิยม (syndicalism) ที่อยู่ภายใต้การควบคุมโดยสมาคมของกรรมกรที่เชื่อว่า สหภาพแรงงานจะเป็นศูนย์กลางของความเคลื่อนไหวในระบบประชาธิปไตย ผู้นำกรรมกรควรจะสนับสนุนการสไตรค์โดยก่อการสไตรค์ทั่วไป หรืออาจเป็นในรูปของการก่อวินาศกรรม แนวความคิดในทำนองเดียวกันนี้ปรากฏทั่วไปในเกือบทุกชาติที่มีการพัฒนาการของอุตสาหกรรม ประเทศอังกฤษ ในช่วง ค.ศ. 1910-1912 เกิดการสไตรค์ขึ้นหลายครั้งที่สำคัญคือ การสไตรค์ของกรรมกรรถไฟ (railway strike ค.ศ. 1911) และกรรมกรเหมืองถ่านหิน (strike of coal mines) ใน ค.ศ.1912 การสไตรค์ของกรรมกรเหมืองถ่านหินนานถึง 5 สัปดาห์ คนงานเหมือง 850,000 ได้รับความกระทบกระเทือน รวมทั้งคนงานในอุตสาหกรรมอื่นๆ อีก 1,250,000 คน การสไตรค์ค่อยๆ ลดลงจนกระทั่งแทบไม่มีอีกเลยในช่วง ค.ศ. 1913-1914 ในบรรดาสหภาพแรงงานทั้งหมดมีสหภาพแรงงาน 3 แห่งที่ก้าวร้าวมากที่สุด คือ รถไฟ เหมืองแร่ และขนส่ง ทั้ง 3 ได้รวมตัวเป็นพันธมิตรกัน โดยจัดตั้งพันธมิตรอุตสาหกรรมสามเส้า (Triple Industrial Alliance) เป็นกลุ่มที่มีพลังมหาศาลมาก เพราะถ้าพวกนี้รวมตัวกันนัดหยุดงานจะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมของอังกฤษอย่างมาก

พระราชบัญญัติประกันแห่งชาติ

ค.ศ.1911 คณะรัฐมนตรีได้ผ่านพระราชบัญญัติประกันแห่งชาติ (National Insurance Act) ให้ความคุ้มครองคนที่เจ็บป่วย เป็นการประกันว่ากรรมกร นายจ้าง และรัฐบาลจะร่วมกันจ่ายเงิน 2-3 เพนนีต่อสัปดาห์เพื่อเป็นเงินกองกลาง ผลประโยชน์ที่จะได้รับจะครอบคลุม

ถึงการรักษาพยาบาล ซึ่งได้รับแตกต่างกันโดยจะได้รับไม่เกิน 26 สัปดาห์ ยังมีความพยายามที่จะประกันการว่างงานด้วย โดยให้ผลประโยชน์เช่นเดียวกับการเจ็บป่วย โดยที่ผู้ว่างงานจะได้รับเงินช่วยเหลือเป็นเวลา 15 สัปดาห์ ซึ่งถือว่าภายในระยะเวลาเท่านี้เขาควรจะทำงานทำใหม่ได้

การเรียกร้องสิทธิของสตรี

ความรุนแรงที่เกิดขึ้นอีกเรื่องหนึ่ง คือ ความเคลื่อนไหวของผู้หญิงที่เรียกร้องสิทธิในการลงคะแนนเสียง ค.ศ.1903 นางเอมเมอลิน แพงค์เฮิร์สต์ (Mrs. Emmeline Pankhurst) ได้จัดตั้งสมาคมสังคมและการเมือง (Woman's Social and Political Union) ของสตรีขึ้น เพื่อเรียกร้องสิทธิในการเลือกตั้ง ขบวนการซึฟฟราเกตต์ (Suffragettes) ปลุกกระดมให้ผู้หญิงเรียกร้องสิทธิทางการเมือง โดยในระยะแรกใช้วิธีการแบบสันติ เช่น เดินขบวนแจกใบปลิวเพื่อเผยแพร่ความคิดแก่สาธารณชน เมื่อไม่ได้ผลก็เริ่มใช้ความรุนแรงรูปแบบต่างๆ อาทิ ทำลายการประชุม เข้าทำลายรูปภาพในพิพิธภัณฑ์แสดงผลงานทางศิลปะ เผาจดหมายเหตุ ทำลายจดหมายโดยเทกรดลงในตู้จดหมาย ล่ามโซ่ตัวเองกับระเบียงในอาคารของสภาผู้แทนราษฎร กระโดดลงจากหลังม้า เป็นต้น ถึงแม้ผู้หญิงจะแสดงพลังอย่างรุนแรงในการเรียกร้องรัฐบาลยังไม่ยอมพิจารณาข้อเรียกร้องของผู้หญิง ทำให้ขบวนการของผู้หญิงเหล่านี้ใช้วิธีการที่รุนแรงยิ่งขึ้น เมื่อถูกจับกุมขังสตรีเหล่านี้ต่างประท้วงด้วยการอดอาหาร ค.ศ.1912 การต่อต้านทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นถึงขั้นทำร้ายบุคคลสำคัญๆ ของรัฐบาล เช่น ทำร้ายร่างกายนายกรัฐมนตรีเอสควิว วาเกลิง เผาตึก ก่อวินาศกรรม แต่รัฐบาลยังคงปฏิเสธการให้สิทธิแก่สตรี การต่อต้านจึงยังคงมีอยู่จนถึง ค.ศ.1914 ในระหว่างเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 สตรีอังกฤษได้แสดงความสามารถให้ปรากฏ โดยเข้าไปมีส่วนช่วยประเทศชาติในด้านต่างๆ อาทิ เป็นพยาบาล ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ รวมถึงโรงงานผลิตอาวุธ เป็นการพิสูจน์ให้เห็นถึงความสามารถของสตรีทัดเทียมกับชาย เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้รัฐบาลให้สิทธิการลงคะแนนเสียงกับสตรี ใน ค.ศ.1918.

พระราชบัญญัติการปกครองตนเองฉบับที่ 3 ค.ศ.1912

พรรคเสรีนิยม ซึ่งสูญเสียที่นั่งในการเลือกตั้งเดือนธันวาคม ค.ศ.1910 ได้ขอเสียงสนับสนุนจาก เรดมอนด์ (John Redmond) ผู้นำไอริชชาตินิยม (Irish Nationalist) ในสภาผู้แทนราษฎร เพื่อให้สนับสนุนพระราชบัญญัติรัฐสภา ค.ศ.1911 โดยรัฐบาลอังกฤษให้สัญญาว่าจะตอบแทนด้วยการให้ไอร์แลนด์ได้ปกครองตนเองในที่สุด ในที่สุดพระราชบัญญัติรัฐสภา ค.ศ.1911 ผ่านออกมาซึ่งจะส่งผลให้พระราชบัญญัติการปกครองตนเองของไอร์แลนด์จะไม่ถูกสภาสูงขัดขวางได้อีก ดังนั้น เดือนเมษายน ค.ศ.1912 นายกรัฐมนตรีแอสควิธนำร่างพระราชบัญญัติการปกครองตนเองฉบับที่ 3 (The Third Home Rule Bill 1912) เข้าสู่สภาสามัญภายใต้กฎหมายนี้ไอร์แลนด์จะมีรัฐบาลของตนเองที่กรุงดับลิน มีอำนาจในกิจการภายในเกือบทั้งหมด แต่กิจการต่างประเทศยังต้องขึ้นกับรัฐบาลอังกฤษที่กรุงลอนดอน ผู้แทนราษฎรไอริช 42 คน จะเป็นตัวแทนเข้าไปนั่งในรัฐสภาเวสต์มินสเตอร์ รัฐสภาไอริชประกอบไปด้วย 2 สภา คือ สภาสูง และสภาผู้แทนราษฎรมีสมาชิก 164 คน วันที่ 16 มกราคม ค.ศ.1913 พระราชบัญญัติผ่านสภาผู้แทนด้วยคะแนน 367:257 แต่สภาสูงคัดค้านด้วยคะแนน 326:69 อย่างไรก็ตาม ตามพระราชบัญญัติรัฐสภา ค.ศ.1911 สภาสูงมีสิทธิยับยั้งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้เพียง 2 ปี เท่านั้น ดังนั้น ในฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ.1914 พระราชบัญญัติการปกครองตนเองฉบับที่ 3 กลายเป็นกฎหมายทันที

อัลสเตอร์คัดค้านพระราชบัญญัติการปกครองตนเอง

การคัดค้านเกิดขึ้นอย่างรุนแรงจากกลุ่มชาวไอริช ซึ่งอยู่ทางมณฑลตอนเหนือ ซึ่งเรียกว่า อัลสเตอร์ (Ulster) ส่วนใหญ่เป็นเชื้อสายสก็อต นับถือนิกายโปรเตสแตนต์ประกอบอาชีพทางอุตสาหกรรม ซึ่งตรงกันข้ามกับกลุ่มคาทอลิกและสังคมนิยมกรรมในไอร์แลนด์ใต้ ชาวอัลสเตอร์ไม่ประสงค์ที่จะอยู่ใต้อิทธิพลของรัฐสภาคาทอลิกที่กรุงดับลิน ซึ่งบัดนี้ได้สิทธิในการปกครองตนเอง การต่อต้านของพวกอัลสเตอร์เพิ่มความรุนแรงขึ้น ด้วยการนำประเด็นทางศาสนามาเป็นเครื่องมือในการโฆษณาชวนเชื่อ ระหว่างภาคใต้ที่เป็นคาทอลิกกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่นับถือโปรเตสแตนต์ พรรคอนุรักษนิยมของอังกฤษซึ่งไม่เห็น

ด้วยกันนโยบายการให้ไอร์แลนด์ได้ปกครองตนเอง จึงสนับสนุนให้พวกอัลสเตอร์ก่อการจลาจล เซอร์ เอ็ดเวิร์ด คาร์สัน (Sir Edward Carson) สมาชิกรัฐสภาไอร์แลนด์ในรัฐสภาอังกฤษ ผู้ซึ่งชิงชังนิยายคาทอลิก และต้องการทำลายรัฐบาลอังกฤษอย่างเปิดเผยกับ โบนาร์ ลอว์ (Bonar Law) ผู้นำของพรรคอนุรักษนิยม ให้ความสนับสนุนอัลสเตอร์ในการต่อต้านพระราชบัญญัติการปกครองตนเองของไอร์แลนด์ โดยใช้กำลังกองทัพอาสาสมัครอัลสเตอร์ (Ulster volunteers) ภายใต้การนำของ คาร์สัน พร้อมทั้งจะดำเนินการต่อต้านพวกไอร์แลนด์ให้ได้ ในขณะที่เดียวกันในไอร์แลนด์ใต้ก็ได้มีการจัดตั้งกองกำลังอาสาสมัครขึ้นเช่นเดียวกัน ทำให้ดูเหมือนว่าประเทศอยู่ในสภาวะพร้อมที่จะทำสงครามกลางเมือง พระเจ้าจอร์จที่ 5 ได้ทรงเรียกประชุมทุกกลุ่มเพื่อหารือปัญหานี้ แต่ทว่าสงครามโลกครั้งที่ 1 ที่เกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1914 ทำให้ความแตกแยกที่ดูน่าอันตรายและรุนแรงของช่วงเวลานี้สิ้นสุดลง การเผชิญกับคำทำลายจากเยอรมนี ทำให้คนอังกฤษหันมาผนึกกำลังกันในการต่อสู้กับศัตรู และชาวอังกฤษทุกกลุ่มเห็นพ้องต้องกันว่าพระราชบัญญัติการปกครองตนเองสำหรับไอร์แลนด์ควรจะเลื่อนไปหลังสงคราม

จักรวรรดิอังกฤษ

ช่วงระหว่าง ค.ศ.1906 และ ค.ศ.1914 พรรคเสรีนิยมให้ความสำคัญกับการให้ประเทศต่างๆ ในจักรวรรดิได้สิทธิในการปกครองตนเองมากขึ้น คุได้จากสนธิสัญญาที่ยุติสงครามกับบัวร์ ใน ค.ศ.1902 อังกฤษมีส่วนช่วยให้บัวร์พัฒนาการเมืองในรูปแบบของการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองได้มีการให้สิทธิในการปกครองตนเองแก่ทรานสวาลใน ค.ศ.1906 และให้กับเสรีรัฐออเรนจ์ใน ค.ศ.1907 นายพล โบธา (Botha) ซึ่งได้รับเลือกเป็นนายกรัฐมนตรีของทรานสวาลพร้อมกับนายพล สมุทส์ (Smuts) คนสนิทของเขาได้ร่วมมืออย่างเต็มที่กับอังกฤษ ที่จะทำให้รัฐบาลใหม่ที่ตั้งขึ้นมาประสบความสำเร็จ เหตุการณ์ผ่านไปอย่างรวดเร็ว และได้มีความเคลื่อนไหวให้รวมรัฐอาฟริกาใต้ 4 รัฐ เข้าเป็นอาณาจักรเดียวกันใน ค.ศ.1910

สำหรับอินเดียนั้น พรรคเสรีนิยมได้ดำเนินการให้อินเดียได้ทดลองการปกครองในรูปแบบประชาธิปไตย โดยให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมเรียนรู้การปกครองร่วมกับคนอังกฤษ เท่ากับว่าเป็นการฝึกฝนให้ชาวอินเดียค่อยๆ เรียนรู้ในเรื่องการปกครองตนเอง อย่างค่อยเป็นค่อยไป ซึ่งเท่ากับเป็นการสร้างกระแสความรู้สึกไม่พอใจ เกิดเป็นความเคลื่อนไหวของนักชาตินิยมอินเดียลุกฮือขึ้นต่อต้านการปกครองของอังกฤษ และเรียกร้องเอกราชในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ใน ค.ศ.1885 กลุ่มชาตินิยมชาวพื้นเมืองจัดตั้ง Indian National Congress เป็นองค์กรที่ประกอบไปด้วยปัญญาชน ฮินดูที่ได้รับการศึกษาแบบตะวันตก พวกนี้เป็นพวกหัวปานกลาง และยอมรับว่าการปกครองของอังกฤษในอินเดียถึงจะมีผลคืออยู่ข้างแต่สิ่งสูงสุดที่พวกเขาต้องการ คือ การปกครองตนเองในรูปแบบของการมีองค์กรที่ประกอบไปด้วยตัวแทนของประชาชน (representative institutions) ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

อย่างไรก็ตาม ในระยะต่อมาสภาพกองเกรสตกอยู่ใต้อิทธิพลของพวกหัวรุนแรงที่ใช้วิธีการในการเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง ซึ่งสืบเนื่องมาจากเหตุผลหลายประการ กล่าวคือ ในทศวรรษที่ 1890 เป็นช่วงเวลาแห่งความยุ่งยากของอินเดียที่ประเทศตกอยู่ภายใต้ภาวะของโรคระบาด, กาฬโรค และความอดอยาก ชาวพื้นเมืองได้รับความกระทบกระเทือนจากภาวะเศรษฐกิจอย่างรุนแรง ช่องว่างระหว่างชาวอังกฤษและชาวอินเดียห่างกันมาก โดยเฉพาะในด้านมาตรฐานการครองชีพ ชาวอินเดียหันกลับไปหาศาสนา และอารยธรรมของตนเป็นเครื่องต่อต้านภัยอันตรายจากอารยธรรมตะวันตก ซึ่งพวกเขาเห็นว่าเป็นเสมือนปีศาจที่ชั่วร้าย ยิ่งในหมู่ชาวอินเดียที่มีการศึกษาดังตระหนกถึงภัยในรูปแบบรัฐบาลเผด็จการที่อังกฤษปฏิบัติ ความรู้สึกเหล่านี้ชาวอินเดียสะท้อนออกมาในรูปของการจลาจลเป็นระยะๆ ซึ่งแต่ละครั้งได้ทิ้งร่องรอยแห่งความขมขื่นไว้ ความทุกข์ยากของประชาชนรวมกับความไม่พอใจ และความรู้สึกต่อต้านอังกฤษถึงขั้นสูงสุด ใน ค.ศ.1898 และ ค.ศ.1908 เมื่อลอร์ด เคอตัน (Lord Curzon) ดำรงตำแหน่งอุปราชแห่งอินเดีย (viceroy) เคอตันใช้นโยบายแบ่งแยกแล้วปกครอง (divide and rule) เนื่องจากเคอตันเห็นว่าเบงกอลเป็นแคว้นใหญ่ ซึ่งยากแก่การปกครอง นโยบายนี้แบ่งเบงกอลออกเป็น 2 มณฑล ได้แก่ เบงกอลตะวันตกมีประชาชนอาศัย

อยู่ 47 ล้านคน ส่วนใหญ่เป็นฮินดู และเบงกอลตะวันออกมีประชาชน 31 ล้านคน ส่วนใหญ่เป็นมุสลิม โดยที่กลุ่มมุสลิมมีความกล้าหาญทางเศรษฐกิจ และการศึกษามากกว่าพวกฮินดู เกอตันจึงคิดจะพัฒนากลุ่มมุสลิม ทำให้ชาวอินเดียไม่พอใจ นโยบายแบ่งแยกและปกครองของเกอตัน โดยเห็นว่าเป็นการปกครองในรูปแบบเผด็จการ การต่อต้านดำเนินไปด้วยความรุนแรงมีทั้งลอบสังหาร ขว้างระเบิดและก่อวินาศกรรมให้เกิดความไม่สงบ ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นทำให้เกอตันต้องลาออกจากตำแหน่ง ใน ค.ศ.1905 แต่ผลจากการดำเนินนโยบายของเกอตันทำให้ความแตกแยกระหว่างฮินดูและมุสลิมรุนแรงขึ้น พรรคคองเกรสแห่งชาติอินเดียเองก็แตกแยกเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายหัวรุนแรงและฝ่ายสายกลาง กลุ่มมุสลิมเองก็คิดรวมตัวกันเป็นสันนิบาตมุสลิม โดยมีนโยบาย “ต่อสู้เพื่อชาวอินเดียที่เป็นมุสลิม”

หลังจากนั้นอินเดียจะถูกปกครองโดยรัฐมนตรีว่าการเกี่ยวกับอินเดีย (Secretary of State of India) ซึ่งถือว่าเป็นการปกครองในนามของสมเด็จพระบรมราชินีนาถ รัฐมนตรีว่าการเกี่ยวกับอินเดียเป็นสมาชิกในคณะรัฐบาลอังกฤษที่กรุงลอนดอน รับผิดชอบกิจการอินเดียต่อรัฐสภาอังกฤษและอุปราชแห่งอินเดียทำหน้าที่บริหารอาณาจักรอินเดีย โดยผ่านสภา 2 สภา คือ สภาบริหาร (executive council) สมาชิกคือหัวหน้าแผนกใหญ่ๆ ที่มีความรู้เรื่องเกี่ยวกับอินเดียอย่างดีจะเข้ามาช่วยอุปราชทางด้านบริหาร ส่วนสภานิติบัญญัติ (legislative council) ประกอบด้วยสมาชิก 6-12 คนช่วยอุปราชในด้านนิติบัญญัติ สมาชิกของทั้งสองสภาส่วนใหญ่ก็ยังเป็นคนอังกฤษ อังกฤษแบ่งอินเดียออกเป็น 11 มณฑลใหญ่ ให้มีการปกครองที่ขึ้นตรงต่ออุปราชแห่งอินเดีย แต่ละมณฑลจะมีสภาบริหารและสภานิติบัญญัติของตนเอง นอกจากนี้อังกฤษยังตั้ง Indian Civil Service ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่อังกฤษ 1200 คน ซึ่งมีคุณภาพสูง รับผิดชอบในการบริหารทุกชนิดและยังปกครองพื้นที่เล็กๆ ภายในมณฑลด้วย นอกจากนั้นในดินแดนส่วนที่เป็นของเจ้าอินเดีย (Indian States) ซึ่งมี 562 รัฐ ที่มีราชาหรือมหाराชาปกครองกันเอง มหาราชายังคงมีอำนาจในการบริหารกิจการภายใน แต่ในเรื่องนโยบายต่างประเทศต้องขึ้นกับรัฐบาลอังกฤษ

ค.ศ.1909 พรรคเสรีนิยมผ่านกฎหมาย การปฏิรูปมอร์เลย์-มินโต (Morley-Minto reforms) ซึ่งได้ชื่อตามรัฐมนตรีว่าการเกี่ยวกับอินเดียชื่อ ลอร์ด มอร์เลย์ (Lord Morley) และ

อุปราชแห่งอินเดียชื่อ ลอร์ด มินโต (Lord Minto) ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้มีการแต่งตั้งชาวอินเดียเข้าไปในสภาบริหาร และเพิ่มจำนวนสมาชิกและขยายหน้าที่ของสภานิติบัญญัติให้กว้างขึ้น โดยให้ชาวอินเดียเข้ามาเป็นสมาชิกโดยผ่านการเลือกตั้งที่ไม่คำนึงถึงชนชั้น ผลประโยชน์และศาสนา มีการกำหนดตัวแทนของกลุ่มชนกลุ่มต่างๆ เช่น กลุ่มฮินดู กลุ่มมุสลิม เนื่องจาก อา กา ข่าน ผู้นำสันติवादมุสลิมได้ขอร้อง ลอร์ด มินโต ให้มีการแยกฮินดูและมุสลิมออกจากกัน ถึงแม้ว่าสมาชิกของสภานิติบัญญัติ สามารถวิพากษ์วิจารณ์ข้อเสนอของรัฐบาลรวมถึงแผนการทางการเงิน แต่ฝ่ายบริหารก็มีอำนาจที่จะเพิกถอนคำวิพากษ์วิจารณ์นั้นได้ ดังนั้น ถึงแม้อินเดียจะได้รับอำนาจทางการเมืองที่ชาวพื้นเมืองมีส่วนร่วมในการปกครอง แต่ก็เป็นการปกครองในรูปแบบที่จำกัด โดยที่อำนาจในการตัดสินใจขั้นสุดท้ายยังอยู่กับรัฐบาลอังกฤษ